

Laat ze maar komme

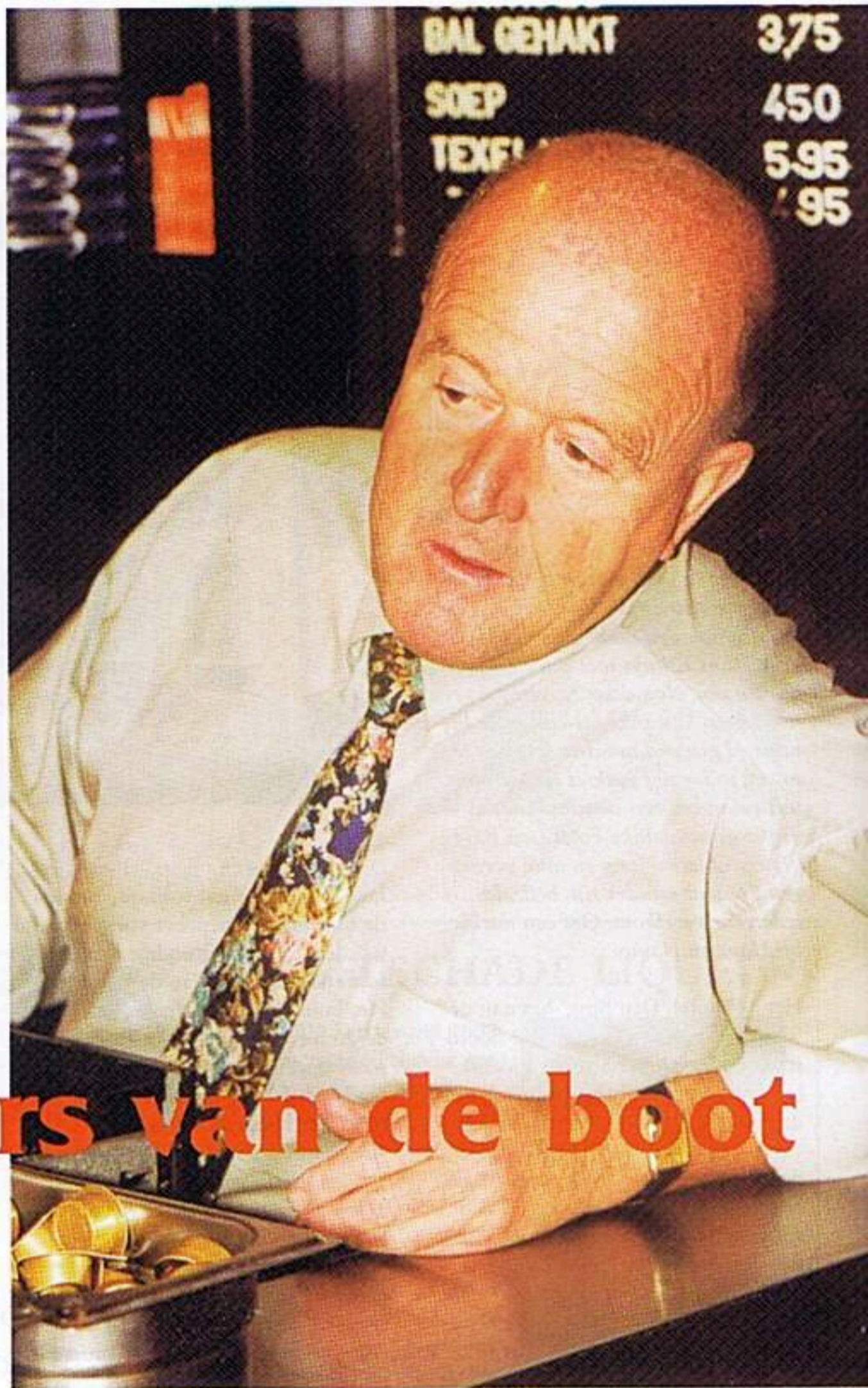
- **Piet Evers**, 1940, runt met zijn bedrijf Rebotex sinds 1980 het buffet op de Teso-schepen.

Daarvoor was hij bedrijfsleider in hotel De Lindeboom. „Een hele overgang. Ik ging van de gebakken zeetong naar de rollen drop.”

- **Marius Witte**, 1946, ober op de boot sinds 1980 en bij velen bekend om zijn pittige humor. „Ik zit nog in mijn proeftijd.”

- **José Vermeulen** („Zeg maar Vermue”), 1956, is boot-ober sinds 1982. „Om kwart over en kwart voor haal je alles op en maak je schoon. Meteen is dan weer het idee: laat ze maar komme.”

De obers van de boot werken in ploegdienst: van 6 tot 14.00 uur en van 14.00 tot 22.00 uur. Alles op het bovendek valt onder hun de verantwoordelijkheid: het buffet, de gangen en de toiletten. Vandaar dat de ploeg 'caterars' elke avond de zaal en gangen stofzuigt, ramen lapt en de wc's schrobt.

De obers van de boot

Terwijl op de achtergrond een groepje voor dit tijdstip al aardig enthousiaste Tukkers op weg naar Texel 'You'll never walk alone' aanheft, verhalen Piet Evers, Marius Witte en José Vermeulen over hun werkzame bestaan aan boord van de Molengat en de Schulpengat. Samen tappen ze 60 km koffie per jaar, deze obers van de boot.

José: „We komen 's ochtends om half zes met z'n drieën aan boord, want om zes uur komen de eerste klanten, meest vrachtwagenchauffeurs. Wij hebben dan broodjes gesmeerd en koffie gezet. Of je dan tegen chagrijnige koppen zit aan te kijken hangt ook af van je eigen kop.”

Piet: „Als een vaart gedaan is, moet het lijken alsof er niets is gebeurd. De nieuwe passagiers moeten het idee krijgen dat ze die dag de eerste zijn. Meestal lukt dat ook. En binnen een half uur hé!”

Marius: „Soms dreigt het met een aangeschoten groep een puinhoop te worden. Dat wordt erger als je er niet goed op inspeelt, vooral omdat andere gasten verwachten dat wij er wat van zeggen.”

BEKEND

Honderden kopjes koffie, elke dag dezelfde gezichten van de Texelaars die op een vaste tijd oversteken en altijd heen en weer. José: „Het ver-

veelt niet. Het gaat om de mensen, de bekenden ook. Mensen die altijd als eerste binnenkomen en dan helemaal ontdaan zijn als 'hun' tafeltje is bezet. En toeristen die hier al jaren komen. „Werk je hier nou nog, vragen ze dan.”

Inmiddels zijn ze Bekende Texelaars (BT'er) geworden, uit hoofde van hun beroep. Piet: „Je kunt niet door Den Burg lopen, of je wordt aangesproken. En als je dan iemand niet ziet, of vergeet te groeten, dan hoor je de volgende dag op de boot: wat was jij chagrijnig gisteren.”

Marius: „Je denkt misschien dat al die herkenning vervelend is, maar het werkt anders. Ik was laatst in Utrecht en we lopen daar over straat. Ik denk de eerste vijf minuten: wat heerlijk, die rust, die anonimiteit. Maar na een kwartier begon het te knagen: ik kom niemand tegen die me kent, niemand die iets zegt.”

N O O D W E E R

Het gevoel op een schip te werken, te varen, hebben ze eigenlijk niet meer dankzij de stabiliteit van de Schulpengat en Molengat.

Marius: „Vroeger zat je veel meer op een boot, voelde je je een echte zeebonk. Ik kan me nog goed herinneren dat het werkelijk noodweer was, dat de golven tegen de deuren van de boot beukten. Ik had wel vertrouwen in de kapitein, maar de hele rotzooi uit dat open buffet flikkerde over de grond!” José: „Er stonden allemaal van die gestapelde kratten achter, je dorst er niet tussen te lopen, want dat was dan niet veilig meer. Ik heb meegemaakt dat we vastlagen in het ijs, hier voor de dijk! De motoren draaiden op volle kracht, maar we kwamen niet meer vooruit. Uiteindelijk zijn we toen losgetrokken, maar dat was ook wel benauwd.”

Piet: „En al die ijsberen!”

Marius: „Sommige mensen werken hier te lang.”

B E A T R I X

De BT'ers zien volop BN'ers, van Rijkaard tot de koningin. José: „De veiligheidsmensen keken zelfs tussen de broodjes en haalden de bloemen uit de vazen op tafel toen ze aan boord kwam.”

Marius: „We hadden zelfs de toiletten oranje gespoten. Grapje. Ik zeg tegen Beatrix: 'Doet u onze bakker nou de eer aan een koekje van hem te eten.' 'Nee dank u', zegt ze nuffig. Dan kwam d'r stoelgang zeker in de war.” Piet beweert met stelligheid: „We hebben geen rare klanten en trouwens, vreemde vogels vallen hier niet eens meer op.” Marius en José vertellen echter van drugsverslaafden, mensen op skeelers, bejaarden die pas boven zijn als de boot weer aanmeert aan de andere kant, mensen die op de wc achterblijven, maar grote problemen doen zich niet voor. „Ze pikken wel eens een asbakje, maar daar blijft het bij. Als we doorhebben dat iemand een asbakje heeft gepikt, drukken wij even de weekendtas achterover. Staan ze zoekend om zich heen te kijken. 'Gelijk oversteken', zeggen wij dan.” Achter het buffet wordt veel gelachen. Marius: „Zit hier zo'n groep van die militairen aan tafel, speciaal volk, in het uniform, met de petten op tafel, dan moet je net mij hebben. Dus ik loop daar op af en til zo'n pet op: 'Heren, zitten er nog lege kopjes onder de pet, of nu toevallig even niet?' Had je ze moeten zien kijken.” Worden er nooit klachten ingediend dan? Piet houdt zijn armen zeker een meter uit elkaar: „Ik heb zo'n dossier over die man. Nog één keer en hij vliegt eruit.”

Marius: „Ja, want ik zit dus nog in m'n proeftijd.”

K O J A K

Piet: „Ik amuseer me ook altijd kostelijk met die mensen van het huis voor

Als een vaart gedaan is, moet het lijken alsof er niets gebeurd is. Meestal lukt dat, „En binnen het half uur hé.”

verstandelijk gehandicapten. Er is er een die ik altijd moet begeleiden, dan zit ik weer onder het kwijl. Neemt-ie een biertje, zegt-ie: Daar-ga-je-goed-van-SCHIJTEN!” En, wrijvend over zijn glimmende schedel: „Laatst kom ik hem weer tegen, roept-ie: Hallo, Kojak!”

Marius: „Er is ook een jongen die niet kan praten, maar zo'n apparaatje heeft waarop hij woorden intoetst. Hadden we wat heibel met een zootje gevulde koeken, houdt hij opeens dat apparaatje voor m'n neus: “ZAK”, verschijnt er in beeld! En tegen zo'n jongen met van die grote, onhandige duimen die een koffie bestelde zei ik: dat breng ik wel even weg, waarop hij door de zaal brult: Dat-doet-hij, want-hij-is-een-beetje-VERLIEFD-op-mij!”

Marius: „Weet je wat mijn Texelgevoel is? Tuurlijk, beetje fietsen en wandelen door de Blekervallei. Maar toch vooral elke keer als we van Den Helder terugvaren, dat gevoel van: zo, hèhè, we gaan weer naar huis!”

En weer meert de Schulpengat af, het gezang van de Tukkers klinkt over de haven, de tafeltjes glimmen na van de natte lap en de geur van verse koffie verwelkomt een nieuwe stroom passagiers. Inderdaad, alsof er niets gebeurd is.

Joost Swanborn